

СТОЙО К. СТОЙКОВ

Съученик на Н. Вапцаров в Машинното училище. Адвокат.

Запознахме се през август 1926 година, когато постъпихме ученици в Морското училище. От самото начало Никола Вапцаров пръвеше впечатление на мене и на останалите съвипускници със своята фигура, приятен глас и особеното си наречие от гр. Банско.

Той бе висок, тънък и малко изкривен на една страна, като слагаше единия крак пред другия, та походката му бе изкривена и не войнишка. Общо взето, външността му бе приятна и привлекателна с тази особеност, че нямаше правилен войнишки строеж и при отдаване на чест изопваше дясната ръка, предварително я прибираше плътно до тялото си и самото замахване на ръката при отдаване на чест беше смешно.

Относно облеклото си беше небрежен, а несръчен при подреждането и скатаването на дрехите. Макар и слъб, тънък и висок, той не боледуваше и беше издържлив.

Вапцаров беше упорит и упоритостта му проличаваше в юношеските борби. Така, много често се борехме в училището и се опитвахме, когато го съборим на земята, при натискане, искахме да ни каже "татко". Колкото и да го мъчехме, Никола нито веднъж не искаше да произнесе тази дума: той стискаше зъби, не охкаше и понасяше всички мъчения, доста силни за онази възраст.

Още първата година в училището изпъкна, че е най-добрият ни ученик по литература. Той не четеше уроците си по български език, но четеше литературни произведения повече от всички други ученици, а беше чел и преди това, та затуй знаеше повече от нас. Само за няколко месеца той успя да ни завладее със знанията си и по литература стана вторият учител на всички съученици. От нашите поети най-много четеше Ботев и Яворов.